

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Olgy Stránské v právní věci

žalobkyně:

J. T.,

se sídlem X,

zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Ledčická 15, Praha,

proti

žalovanému:

Městský úřad Dobříš,

se sídlem Mírové náměstí 119, Dobříš,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 2 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

1. Žalobkyně se žalobou, která došla soudu dne 4. 7. 2017, domáhala ochrany před nezákonným zásahem. Žalobkyně uvedla, že žalovaný vydal příkaz ze dne 24. 5. 2017, čj. MDOB 22457/2017/Rog (dále jen „příkaz“), kterým uznal žalobkyni vinnou ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu žalovaného podala žalobkyně odpor ze dne 1. 6. 2017 prostřednictvím zmocněnce, společnosti O. V. s.r.o., přičemž e-mailová zpráva byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem a byla k ní připojena podepsaná plná moc. Žalovaný na podaný odpor nereagoval a dne 14. 6. 2017 vydal oznámení o nabytí právní moci příkazu, v němž konstatoval, že mu dne 1. 6. 2017 byl doručen odpor v zákonné lhůtě, avšak byl odeslaný bez uznávaného elektronického podpisu a s nesprávně podanou plnou mocí. Dále uvedl, že dne 8. 6. 2017 byla žalobkyni doručena výzva k doplnění plné moci. Zmocněnec žalobkyně, společnost

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

O. V. s.r.o., zaslal dne 26. 6. 2017 reakci na oznámení o nabytí právní moci, v němž žalovanému sdělil, že s jeho názorem nesouhlasí, a odpor byl podán řádně se všemi náležitostmi.

2. Žalobkyně má za to, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu spočívajícího v nezákonném vyznačení doložky právní moci na příkazu ze dne 24. 5. 2017, čj. MDOB 22457/2017/Rog. Důvodem je, že žalovaný nevyzval k odstranění vady podání zástupce žalobkyně, ač je tak dle judikatury povinen. Žalovaný nemůže činit závěr o právní moci příkazu ani v případě, je-li podání odporu vadné, dříve, než vyzve k odstranění vady podání, výzvu řádně doručí a marně uplyne přiměřená lhůta poskytnutá k odstranění vady. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2016, čj. 7 As 28/2016 – 48. Žalovaný tedy neměl právo vyznačit na příkazu doložku právní moci dříve, než vyzval zmocněnce žalobkyně k odstranění vady podání (odporu). Žalovaný chybně vyznačil právní moc na příkazu přesto, že byl podán řádný a včasný odpor. Odpor splňoval veškeré povinné náležitosti, které zákon stanoví. Podle § 150 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se podáním odporu příkaz ruší; nenabývá tak právní moci. Žalovaný však příkaz nezrušil a nezákonně na něm vyznačil doložku právní moci a vykonatelnosti. K tomuto tvrzení žalobkyně požadovala jako důkaz vyžádání si originálu zprávy z podatelny žalovaného, aby jí bylo prokázáno, že odpor byl podán řádně, byl opatřen zaručeným elektronickým podpisem a přiložená plná moc byla bezvadná. Navrženým důkazem má být prokázáno, že neexistoval důvod, aby žalovaný vůbec žalobkyni k odstranění jakékoli vady vyzýval, když podání bylo bezvadné.
3. Žalobkyně uvedla, že vyznačením právní moci došlo k zásahu do jejích veřejných subjektivních práv, neboť se příkaz stal vykonatelným. S ohledem na to, že doložce právní moci (jako ostatně každému správnímu aktu) svědčí presumpce správnosti, je žalobkyně nucena se chovat v souladu s výrokem příkazu, ačkoliv vzhledem k výše uvedenému příkaz ve skutečnosti není v právní moci, a tedy není ani vykonatelný.
4. Žalobkyně podala žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s odkazem na rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2016, čj. 6 As 244/2015 – 35, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2014, čj. 62 A 21/2014 – 132. Žalovaný se tedy dopustil nezákonného zásahu tím, že chybně vyznačil doložku právní moci. Uvedla, že zákon ji nedává v tomto okamžiku jinou možnost, jak předejít negativním účinkům pravomocného rozhodnutí, než žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, neboť příkaz dosud žalovaný nezrušil a nepokračoval v řízení tak, jak mu zákon ukládá. V případě, že žalovaný upustí od pokračování v nezákonném zásahu, je pro žalobkyni důležitá deklarace nezákonnosti zásahu, neboť jí zakládá právo na náhradu škody. Žalobkyně tedy navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost zrušit vyznačení právní moci na příkazu. Pokud by to nebylo možné z důvodu, že by žalovaný příkazovanou povinnost splnil po podání této žaloby, navrhl, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající ve vyznačení doložky právní moci na příkazu byl nezákonný.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 7. 2017 uvedl, že dne 1. 6. 2017 obdržel podání z e-mailové adresy info@o.cz označené „Odpor proti příkazu“, jehož elektronickými přílohami byl sken listinné verze plné moci ze dne 27. 3. 2017, kterou žalobkyně zmocnila společnost O. V. s. r. o. k zastupování ve správním řízení vedeném pod sp. zn. MDOB/15510/2016/OSA, a sken listiny označené jako „Odpor proti příkazu“. E-

mailová zpráva ani její přílohy nebyly opatřeny zaručeným elektronickým podpisem ať již žalobkyně, nebo jejího zmocněnce, nejednalo se ani o výstup autorizované konverze. Sken listiny označené jako „Odpor proti příkazu“ neobsahoval ani veškeré náležitosti podání podle § 37 odst. 2 správního řádu, tj. podpis osoby, která jej činí. Podání neučinil sám žalobce, avšak z přílohy podání žalovaný dovodil, že bylo učiněno osobou, která by mohla být zástupcem žalobce podle § 33 správního řádu. Kopii plné moci však žalovaný z důvodu její formy nepovažoval za řádnou plnou moc, a proto nemohl ani samotné podání obsahující odpor proti příkazu považovat za odpor podaný žalobkyní ani jejím zástupcem. Vzhledem k tomu, že měl žalovaný pochybnosti o pravosti podání a oprávněnosti zmocnění, nad rámec § 37 odst. 4 správního řádu oslovil pouze žalobkyni výzvou ze dne 2. 6. 2017, která jí byla doručena 8. 6. 2017. Poučil ji, že pokud ve stanovené lhůtě nebudou odstraněny vady podání, nebude žalovaný k podání vůbec přihlížet, jako by vůbec nebylo učiněno, a vydaný příkaz nabude právní moci. Žalobkyně ani případný zmocněnec tak ve lhůtě do 13. 6. 2017 neučinili. Proto žalovaný dne 14. 6. 2017 opatřil vyhotovení příkazu doložkou právní moci „Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 6. 2017“. Odkázal přitom na doklad o doručení, průvodku elektronického podání MDOBX00FOID7 a přílohy e-mailu.

6. Žalovaný dále uvedl, že považuje za sporné, zda odpor proti příkazu byl podán v řádné formě, neboť podání provázely dva nedostatky. Zaprvé podání nebylo učiněno způsobem uvedeným v § 37 odst. 4 správního řádu a zadruhé podatel neprokázal řádným způsobem své oprávnění zastupovat žalobkyni. Žalovaný má tedy za to, že odpor proti příkazu nebyl podán v řádné formě, a proto nemohly nastat právní účinky podání odporu. Vyznačení doložky právní moci na příkazu tak považuje za provedené v souladu se zákonem. Žalovaný zdůraznil, že vzhledem k výše uvedenému považuje za irrelevantní tvrzení žalobkyně ohledně toho, že nevyzval k odstranění vad podání podatele, ale pouze samotnou žalobkyni. V této souvislosti žalovaný odkázal na citace z odborné literatury.
7. Žalobkyně v replice ze dne 1. 9. 2017, jejíž vady byly odstraněny podáním ze dne 28. 2. 2018, uvedla, že existenci elektronického podpisu na podání ze dne 1. 6. 2017 již prokázala předložením otisku obrazovky s otevřeným detailem platného certifikátu. Poukázala na to, že otisk obrazovky se sporným e-mailem ze dne 1. 6. 2017 předložený žalovaným není ve formě, jak jej žalovaný obdržel. Jedná se o zprávu, která se zobrazuje v režimu přeposílání (pole „komu“ je prázdné, v těle e-mailu je automatizovaně vložen podpis úřední osoby, apod.). Elektronický podpis se v takovém režimu logicky nezobrazuje, neboť odesílatelkou již není sama žalobkyně, ale žalovaný. Není proto možné z takového důkazu vyvozovat závěr o neexistenci elektronického podpisu. Žalovaný tedy zjevně sám elektronickou zprávu modifikoval. Nepředložil totiž otisk e-mailu tak, jak mu byl doručen od žalobkyně, ale e-mail, který sám upravil, a to minimálně tím, že klikl na tlačítko přeposlat. V takovém případě však zpráva logicky ztrácí elektronický podpis, neboť je již modifikována. Žalobkyně proto navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost předat soudu originál elektronické zprávy v podobě, jak mu byla doručena. Navrhla provést důkaz touto zprávou na podporu tvrzení, že zpráva byla opatřena elektronickým podpisem.
8. Žalobkyně dále uvedla, že z přiložené průvodky elektronického podání vyplývá, že elektronický podpis nechyběl. Uvádí totiž, že podpis je neplatný, neboť „certifikační autorita nebyla zařazena mezi důvěryhodné“. To však neznamená, že elektronický podpis nebyl k e-mailové zprávě připojen. Podatelna jej jen vyhodnotila jako nedůvěryhodný.

Žalobkyně odkázala na otisk obrazovky e-mailu přiložený k žalobě a další otisk obrazovky s e-mailem, kde je otevřen detail elektronického podpisu, z něhož je zjevné, že elektronický podpis byl platný od 11. 7. 2016 do 31. 7. 2017, vystavitelem je kvalifikovaná certifikační autorita PostSignum Qualified CA 2. V době podání byl tedy elektronický podpis platný, správný a důvěryhodný. Proto podatelna neměla žádný důvod podpis vyhodnotit jako neplatný či nedůvěryhodný.

9. Žalobkyně namítla, že z průvodky elektronického podání není zřejmé, jaká certifikační autorita vydala podpis, jímž byla zpráva podepsána. Žalobkyně užívá elektronický podpis zřízený certifikační autoritou PostSignum (vydavatel Česká pošta, s.p.) a přiloženými otisky obrazovky, jakož i originálem e-mailu, který bude soudu zaslán na CD, prokazuje, že e-mail minimálně odešel ze serveru žalobkyně podepsán tímto elektronickým podpisem vydaným důvěryhodnou certifikační autoritou. Pokud by tato skutečnost přímo neprokazovala, že e-mail byl opatřen elektronickým podpisem vydaným důvěryhodnou certifikační autoritou, minimálně existuje pochybnost o správnosti protokolu o přijetí elektronického podání. Žalobkyně navrhl, aby soud provedl důkaz originálem e-mailu doručeným žalovanému, který si má za tím účelem od žalovaného vyžádat. Je přesvědčena, že provedením tohoto důkazu bude postaveno najisto, že e-mail došel žalovanému řádně opatřený zaručeným elektronickým podpisem vydaným důvěryhodnou certifikační autoritou. Pokud však nebude možné učinit takový závěr, navrhne žalobkyně provedení znaleckého posudku.
10. Žalobkyně dále nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že kopii plné moci nelze považovat za řádnou, a z toho důvodu nemohl ani samotné podání považovat za odpor. V této souvislosti odkázala na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2015, čj. 4 As 160/2015 – 43, a rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2014, čj. 4 As 171/2014 – 26.
11. K námitce žalovaného, že žalobkyni vyzval k odstranění vad podání, na něž ve stanovené lhůtě nereagovala, žalobkyně odkázala na § 34 odst. 2 správního řádu, rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 As 266/2014 – 32, rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2016, čj. 7 As 28/2016 – 48, bod 11, a rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, čj. 2 As 181/2015 – 34. Žalobkyně byla zastoupena zmocněncem, který předložil podepsanou plnou moc splňující veškeré náležitosti, a žalovaný tak neměl důvod vyzývat žalobkyni k odstranění neexistenčních vad. Pokud by přesto vyhodnotil, že je nutné nějakou vadu odstranit, měl výzvu doručit zmocněnci, nikoli samotné zmocnitelce.
12. Žalobkyně tak má podaný odpor za perfektní, neboť zpráva jej obsahující byla podepsána elektronickým podpisem, ke zprávě byla připojena podepsaná plná moc, a neexistoval tak důvod, aby žalovaný odpor nepřijal. Žalovaný měl příkaz zrušit a pokračovat v řízení o správním deliktu. Žalobkyně uzavřela, že považuje podanou žalobu za důvodnou a trvá na svém názoru, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu, když vyznačil na příkazu doložku právní moci.
13. Žalobkyně v doplnění repliky ze dne 14. 12. 2017 poukázala na rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2017, čj. 9 As 117/2017 – 57, v němž byl posuzován obdobný případ. Ve druhém doplnění repliky ze dne 8. 2. 2018 uvedla, že vystupuje ve dvou řízeních zdejšího soudu – o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem a žalobě na ochranu proti nečinnosti. Poukázala na odlišnost petitů podaných žalob, jejich nezaměnitelnost s tím, že každá směřuje k jinému cíli, a odkázala na rozsudek ze dne 27. 7. 2017, čj. 3 As 166/2016 – 36,

usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007 – 247, a rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2012, čj. 2 Aps 1/2012 – 40.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Soud ze správního spisu zjistil následující informace relevantní pro rozhodnutí v dané věci. Žalovaný vydal příkaz ze dne 24. 5. 2017, čj. MDOB 22457/2017/Rog, sp. zn. MDOB/15510/2016/OSA, jímž uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu tím, že podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 29. 5. 2017. Na originálu rozhodnutí je vyznačena doložka (pomocí otisku razítka žalovaného), podle níž rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 6. 2017 a je vykonatelné. Doložku vyplnila dne 14. 6. 2017 pověřená úřední osoba žalovaného, která vedla správní řízení.
15. Žalobkyně proti příkazu podala dne 1. 6. 2017 odpor prostřednictvím zmocněnce, společnosti O. V. s. r. o. Z průvodky elektronického podání MDOBX00FOID7 žalovaného plyne, že podání bylo doručeno 1. 6. 2017, čas doručení 15:00:31 uvedeným zmocněncem z adresy i.@o.cz, přičemž k němu byly přiloženy dvě přílohy ve formátu pdf – odpor a plná moc. Z přiložené plné moci plyne, že žalobkyně zmocnila společnost O. V. s. r. o. k zastupování ve správním řízení vedeném pod sp. zn. MDOB/15510/2016/OSA. Z odporu proti příkazu je zřejmé, kdo a v jaké věci jej činí.
16. Dne 2. 6. 2017 žalovaný vyzval žalobkyni k doplnění plné moci. Uvedl, že odpor podaný společností O. V. s. r. o. nebyl elektronicky podepsán uznávaným elektronickým podpisem, přičemž poukázal na § 37 odst. 4 správního řádu. Dne 14. 6. 2017 žalovaný žalobkyni oznámil, že příkaz nabyl právní moci s odůvodněním, že doručený odpor byl odeslán e-podatelnou bez uznávaného elektronického podpisu (necertifikovaného) ze schránky společnosti O. V. s. r. o. Tato společnost zaslala spolu s odporem nesprávně podanou plnou moc. Přímou žalobkyni byla dne 8. 6. 2017 doručena výzva k doplnění plné moci, na niž nereagovala. Žalovaný proto podaný odpor nevzal v potaz, příkaz tak nabyl právní moci dne 7. 6. 2017 a je vykonatelný. Společnost O. V. s. r. o. na vyrozumění o právní moci odporu reagovala elektronickým podáním ze dne 26. 6. 2017, v němž žádala, aby žalovaný nahrál podání tak, jak mu bylo doručeno, na CD za účelem vyhotovení znaleckého posudku, neboť má za to, že odpor byl odeslán řádně se všemi náležitostmi. Průvodka tohoto elektronického podání MDOBX00FUHYB vykazovala ohledně podpisu stejná chybová hlášení jako v případě zmíněného odporu a plné moci. Žalovaný následně dne 12. 7. 2017 vyzval společnost s odkazem na § 38 odst. 2, 4 správního řádu, aby se ve stanoveném termínu dostavila na Městský úřad Dobříš.

Posouzení věci soudem

17. Podle § 82 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 85 s. ř. s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

18. Soud se nejprve zabýval tím, zda je v dané věci s ohledem na její konkrétní okolnosti přípustné napadnout „zásah“ žalovaného spočívající ve vyznačení doložky právní moci na příkazu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného.
19. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne princip subsidiarity žalobních typů, podle něhož má prim žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008 – 98). Teprve tam, kam tato žaloba nedosáhne, nastupuje žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a pokud ani jejím prostřednictvím nelze dosáhnout soudní ochrany, je přípustné domáhat se jí žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (srov. např. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 Aps 3/2004 – 42). Stejně chápe subsidiaritu zásahové žaloby vůči žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2011, čj. 1 Aps 1/2011 – 101, nebo rozsudek ze dne 14. 1. 2016, čj. 9 As 244/2015 – 47. Podle nich soud, dospěje-li k závěru, že se v daném případě nelze domáhat soudní ochrany žalobou před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s., neboť je namístě žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s., zásahovou žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.
20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že vyznačení doložky právní moci není rozhodnutím, ale jiným úkonem správního orgánu. Jedná se o úkon, který správní orgán provádí z úřední povinnosti postupem upraveným v § 75 správního řádu (rozsudek ze dne 27. 4. 2016, čj. 6 As 244/2015 – 35, bod 32). Doložka právní moci vyznačená na správním rozhodnutí zakládá presumpci správnosti, pokud jde o údaje v ní uvedené, které lze nicméně zpochybnit a vyvrátit (rozsudek ze dne 9. 6. 2016, čj. 6 As 90/2016 – 19). Pokud jde o formu soudní ochrany poskytovanou adresátovi správního rozhodnutí proti nesprávným údajům uvedeným v doložce právní moci, resp. proti skutečnosti, že doložka právní moci na rozhodnutí vůbec vyznačena není, ačkoliv je rozhodnutí v právní moci, nebo naopak na rozhodnutí vůbec vyznačena být nemá, neboť rozhodnutí v právní moci není, judikatura rozlišuje jednotlivé procesní situace a přistupuje k nim individuálně. Univerzální přístup k této otázce není možný.
21. V rozsudku čj. 6 As 244/2015 – 35 Nejvyšší správní soud připustil, že nesprávný údaj uvedený v doložce právní moci je přípustné napadnout žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Jednalo se o případ, kdy žalobce neměl žádné výhrady k výroku daného správního rozhodnutí, takže podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vůbec nepřicházelo do úvahy (rozhodnutí žalobci prospívalo), ani s touto otázkou nesouvisela nečinnost správního orgánu, pročez bylo vyloučeno poskytnutí ochrany formou žaloby proti nečinnosti správního orgánu. Soud v tomto případě dovodil, že „opravy“ data nabytí právní moci rozhodnutí se může jeho adresát domáhat žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, neboť jiný žalobní typ nepřicházel v daném případě do úvahy. Žalobu na ochranu před nezákonným zásahem tak nebylo možno odmítnout z důvodu upraveného v § 85 s. ř. s.
22. V rozsudku ze dne 22. 3. 2018, čj. 2 As 141/2015 – 46, jenž navazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 2. 2018, čj. 2 As 141/2015 – 37, dospěl Nejvyšší správní soud

k závěru, že ochrany proti vyznačení nesprávného data nabytí právní moci na rozhodnutí správního orgánu se lze domáhat žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, takže žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je nepřípustná. V daném případě bylo datum nabytí právní moci vyznačené v doložce významné jednak pro posouzení včasnosti podané žaloby proti danému rozhodnutí, jednak pro prekluzi práva státu vyvodit postih za přestupek. Soud dospěl k závěru, že obě tyto okolnosti posuzuje soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v němž není vyznačenou doložkou právní moci vázán a je schopen poskytnout žalobci ochranu z pohledu obou potenciálních nepříznivých následků (posouzení žaloby jako opožděné, posouzení rozhodnutí vydaného ve skutečnosti po uplynutí prekluzivní lhůty jako zákonného).

23. V nyní posuzované věci je situace odlišná, neboť žalobkyně tvrdí, že na příkazu žalovaného neměla být doložka právní moci vyznačena vůbec, neboť příkaz právní moci nenabyl, jelikož proti němu podala včasný odpor se všemi náležitostmi. Žalobkyně tedy spojuje nezákonnost zásahu žalovaného spočívajícího ve vyznačení doložky právní moci s tím, že žalovaný hledí na řízení jako na ukončené „pravomocným“ příkazem a v řízení již nepokračuje.
24. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, ostatně žalobkyně na to sama poukázala, že v totožné věci byla podána žaloba na ochranu proti nečinnosti žalovaného (řízení je vedeno u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 45 A 155/2017). V jejím rámci se žalobkyně domáhá toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. MDOB/15510/2016/OSA. Argumentace žalobkyně uplatněná v žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného vychází z teze, že podala proti příkazu účinně odpor, jímž byl ze zákona příkaz zrušen, a žalovaný je proto povinen pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí, jímž řízení ukončí. Pro posouzení této žaloby je proto klíčové, shodně jako v nyní posuzované věci, vyřešit otázku, zda příkaz nabyl právní moci, nebo zda byl zrušen. Je tedy zřejmé, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného se soud bude zabývat totožnou otázkou, která je podstatná i pro posouzení toho, zda žalobkyní v této věci vymezený zásah žalovaného byl nezákonný. Prokáže-li se v tomto řízení, že odpor byl podán účinně, bude tím potvrzeno stanovisko žalobkyně, že ze zákona došlo ke zrušení příkazu (§ 150 odst. 3 správního řádu) a žalovaný je povinen pokračovat v řízení a vydat rozhodnutí. Pokud se naopak neprokáže, že odpor byl podán účinně, bude tu pravomocný příkaz, takže vyznačení doložky právní moci není nezákonným zásahem. Je tedy zřejmé, že žalobkyni může být implicitně poskytnuta ochrana před případně nesprávným vyznačením doložky právní moci na příkazu žalovaného v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného (srov. rozsudek NSS čj. 2 As 141/2015 – 46, bod 23). Jde přitom o žalobní typ, který má přednost před žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Vzhledem k právě učiněnému závěru je tedy nyní projednávaná žaloba nepřípustná podle § 85 s. ř. s.
25. Soud podotýká, že není významné, zda žalobkyně skutečně podala žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného a kdy se tak stalo (tedy zda je mezi podáním obou žalob významnější časový odstup), neboť pro závěr o nepřípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného je rozhodující, že žalobkyně měla k dispozici jiný žalobní typ k ochraně svých práv, nikoliv však, zda a kdy jej využila.
26. Žalobkyně v důsledku odmítnutí této žaloby není zbavena ochrany proti důsledkům spojeným s vyznačením doložky právní moci na příkazu, které z něj mohou být vůči žalobkyni dovozeny (v daném případě typicky do doby, než soud rozhodne o její žalobě na

ochranu proti nečinnosti žalovaného). Vzhledem k tomu, že jde o rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla jí uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, hrozí žalobkyni následek v podobě povinnosti zaplatit tyto částky. Na podkladě tohoto rozhodnutí lze vůči žalobkyni vést exekuci, a to jednak exekuci dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád), jednak exekuci dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Orgán provádějící exekuci (exekuční soud, resp. správce daně) je nepochybně oprávněn vycházet z doložky právní moci vyznačené na příkazu, ovšem v případě, že žalobkyně v exekučním řízení zpochybní její správnost a namítne, že příkaz není vykonatelný (vykonatelnost a právní moc spolu souvisí), musí se tento orgán uvedenou otázkou důkladně zabývat, aniž by byl vázán vyznačenou doložkou právní moci (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, sp. zn. 20 Cdo 4713/2009, dále usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 20 Cdo 3798/2011, a též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 20 Cdo 2376/2008, všechna dostupná na www.nsoud.cz). Závěry plynoucí z odkazované judikatury Nejvyššího soudu, která se formovala ve vztahu k exekuci dle exekučního řádu a výkonu rozhodnutí podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, se vztahují i na exekuci prováděnou správními orgány dle daňového řádu. Tomu nasvědčuje, že i z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že vykonatelnost exekučního titulu lze přezkoumat v řízení o námitkách proti rozhodnutí o nařízení exekuce či v rámci soudního přezkumu těchto rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 – 75, nebo rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004 – 54, a rozsudek ze dne 13. 9. 2017, čj. 9 Afs 201/2016 – 31, bod 21). Při posuzování vykonatelnosti exekučního titulu postupuje správce daně shodně jako exekuční soud v exekuci vedené dle exekučního řádu.

27. Příkaz žalovaného není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů dle § 123a a násl. zákona o silničním provozu, neboť žalobkyně se dopustila deliktu jako provozovatel vozidla, nikoliv jako řidič, přičemž do registru řidičů se zaznamenávají body pouze za přestupky, kterých se dopustil řidič. I v tomto případě je však řidiči k dispozici prostředek ochrany v podobě námitek dle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu, v jejichž rámci se posuzuje, zda je rozhodnutí, na jehož podkladě byl záznam bodů proveden, v právní moci (rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008 – 44, a rozsudek ze dne 5. 3. 2015, čj. 7 As 207/2014 – 24), a to nezávisle na vyznačené doložce právní moci.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. Vzhledem k výše uvedenému byla žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. Jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá právo na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků.
30. Žalobkyni vznikla v tomto řízení poplatková povinnost ve výši 2 000 Kč (poplatek za žalobu), kterou plně uhradila. Soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného poplatku, neboť žaloba byla odmítnuta. Zaplacený poplatek bude vrácen v souladu s § 10a odst. 1 téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu